

Жили собі дід, баба та онучка. Якось поїхав дід на ярмарок і купив собі червоні чоботи, бабі — шовкову хустку, а онучці — намисто яскраве. А ще купив козу брикливу, бешкетну й пустотливу. Цілих три копи срібних за неї віддав!

Уранці послав він онучку козу пасти. Весь день водила її дівчинка полями й лугами, шовковою травою годувала, джерельною водою напувала. Лець сонечко до обрію схилилося, як старий став на во-

ротах у червоних чоботах — свою кізочку з пасовиська зустрічати.
Пригнала її онучка додому, а дідусь і питає:

— Кізко моя біла! Що ти сьогодні їла?

— Нічого я не їла й не пила! Бігла через лісок — пожувала сухий
листок, бігла повз ставок — сьорбнула води ковток.

Розсердився дід на онучку: ач, яка ледача — бідну худібку голодом
заморила! І прогнав дівчинку з двору!